

De Strijdijsers*

Hier in het kort even wat informatie over 'De Strijdijsers'; het volgende nummer zal uitvoeriger bericht worden over wat daar zoals gedaan en gedacht wordt.

'De Strijdijsers' zijn, zoals hiervoor al is verteld, voortgekomen uit de discussiedag naar aanleiding van Feminist 1 op 17 september. Ze komen eens in de twee weken op zondagavond bij elkaar in het vrouwenhuis (de eerstvolgende keren 8 en 22 januari) Om half acht beginnen de afzonderlijke groepen, om half tien is een gezamenlijke bijeenkomst waar de verslagen van de verschillende groepen worden besproken en acties worden bedacht.

De afzonderlijke groepen gaan op het moment over geweld, vrouwenarbeid en sociale voorzieningen, onderwijs, en het ontwerpen van een samenleving waarin vrouwen zouden willen leven (de blauwdrukgroep: deze komt bij elkaar op de zondagen tussen de grote vergaderingen, om 8 uur in het vrouwenhuis).

Alle groepen zijn nog open voor nieuwe deelneemsters; als de groepen te groot worden kunnen ze zich eventueel splitsen. De gemeenschappelijke vergadering is voorgesteld om de samenhang tussen de verschillende onderwerpen voortdurend te blijven zien, voor kritiek en discussie, en niet te vergeten de gezelligheid. En voor het bedenken en uitvoeren van acties.

Dat waren dus tot nu toe de landelijke affiesjeactie, de steun voor de Amsterdamse gemeentewerksters en de actie 'verkracht geen vrouw, het zou een dierenarts kunnen zijn', waarover de groepen, 'werk' en 'geweld' hieronder vertellen. Deze acties hebben geleid tot veel plakwerk op stormachtige novemberavonden en tot stimulerende kontakten met allerlei groepen vrouwen in het land, die met dezelfde onderwerpen bezig zijn. En met het rechtse kabinet dat we nu krijgen zal de strijd tegen ontslagen van vrouwen en bezuinigingen op uitkeringen aan vrouwen nog veel harder moeten worden!

VROUWENARBEID EN SOCIALE VOORZIENINGEN

De werkloosheid onder vrouwen is schrikbarend. Bezuinigingen in de sociale voorzieningen, die toch al niet zo gunstig voor vrouwen waren, staan voor de deur. Bezuinigingen op sociale voorzieningen betekent direkt geld weghalen bij vrouwen, omdat vrouwen oververtegenwoordigd zijn onder het mensenbestand dat afhankelijk is (gemaakt) van een uitkering.

Wij steunen vrouwen die hun werk willen behouden. Zoals de 1200 werksters van de gemeente Amsterdam, voor wie we affiesjes gemaakt en verspreid hebben. En we proberen op te sporen waar vrouwen dreigen weggewerkt te worden (verplegende, verzorgende beroepen, bankpersoneel, enz.), proberen ze te bereiken en aan te sporen tot actie.

Verder onderzoeken we wat de trends zijn bij de op handen zijnde bezuinigingen in de sociale voorzieningen (bijstand, WWV, RWW, enz.). In Amerika heeft bijvoorbeeld Carter al aangekondigd dat binnen afzienbare tijd gescheiden vrouwen met kinderen

* Overgenomen uit *Feminist 2*

1 De Strijdijsers, uit Feminist 2, De Bonte Was, 1977

boven de zes jaar niet meer in aanmerking komen voor bijstand. Ook niet de gescheiden vrouwen die met hun kinderen bij haar ouders inwonen.

Ook hier weer willen we enerzijds waarschuwen, anderzijds, waar mogelijk, actie voeren. We proberen zoveel mogelijk samen met andere vrouwengroepen te werken.

Daarnaast willen we door te lezen, te praten met elkaar en andere vrouwen, en een zo goed mogelijk inzicht krijgen in hoe patriarchaat en kapitalisme, in elkaar verstrengeld, vrouwen economies onderdrukken en uitbuiten. We zoeken de tegenstrijdigheden en dus de zwakke plekken. Met elkaar hebben we Evelyne Sullerots 'Geschiedenis van de vrouwenarbeid' gelezen. Zij geeft een uitstekend overzicht van de wetmatigheid waarmee vrouwen door de eeuwen heen door mannen in het onzichtbare werk gedrukt zijn en tot arbeidsreserve gemaakt zijn. Duidelijk wordt bij haar dat deze wetmatigheid zich voordeed al lang voordat het kapitalisties systeem hoogtij begon te vieren. Het antwoord op het waarom van deze wetmatigheid vinden we bij haar nauwelijks; bij Marx gaan we zoeken, maar daar verwachten we niet zoveel van. Daar zullen we hopelijk wel het antwoord kunnen vinden op de vraag hoe het feodalisme, de manufaktuur en de industrialisatie op deze trend ingesprongen zijn en hem hebben versterkt.

Ook moeten we ons gaan verdiepen in de verzorgingsstaat.

Verder hebben we het eerste affiesje voor de landelijke affiesjeactie van de Strijdijsers ontworpen en verspreid. Wij hebben zo'n 70 vrouwengroepen in het land aangeschreven om ons te helpen, door verspreiding, financiële steun, ideeën, of gewoon maar een bemoedigend woord. Tot nu toe zijn veel positieve reacties binnengekomen. Nog meer zijn welkom.

Elders in dit blad een afdruk van **het eerste affiesje**. Voor verspreiding contact opnemen met de Strijdijsers, Werkgroep Vrouwenarbeid en sociale voorzieningen, Nieuwe Herengracht 95, Amsterdam.

GEWELDGROEP

In de geweldgroep zijn we begonnen met te praten over het geweld van mannen t.o.v. vrouwen. We willen weten hoe dit geweld samenhangt met het patriarchaat, het kapitalisme, onze onderdrukking. En we hebben ons afgevraagd wat we daartegen kunnen doen.

Als we terugkijken in de geschiedenis blijkt dat vrouwen ontzettend geleden hebben onder al dat mannelijk geweld. Er zijn meer dan tien miljoen 'heksen' verbrand, eeuwen lang zijn Chinese vrouwen kreupel gemaakt door het voetbinden, miljoenen vrouwen hadden en hebben nog te lijden onder klitoridektomie. Dit zijn voorbeelden van het zichtbaar gemaakte geweld, daarnaast werden vrouwen door de eeuwen heen ook 'gewoon' verkracht en mishandeld. Vaak is de reden niet afdoende genoeg verklaard. We willen dan ook proberen te analyseren of er zoiets als vrouwenhaat bestaat: een 'drijfveer' die mannen ertoe zet vrouwen volkomen redeloos te lijf te gaan.

Het mannengeweld is helaas niet afgelopen. Ook nu worden vrouwen onderdrukt en uitgebuit, mishandeld en tegen hun zin seksueel benaderd in hun relatie of baan, vaak onzichtbaar voor de buitenwereld. Vrouwen lopen bijna overal het risico mishandeld of verkracht te worden. Een andere vorm van mannelijk geweld is het verbale geweld, in vergaderingen, kafé's, in het huwelijk, enz., vaak met een seksuele ondertoon.

Verder is er nog het geweld van mannen onderling, waar vrouwen ook nogal onder hebben te lijden: het geweld van oorlogen, vechtpartijen tot aan de dagelijkse omgang. Omdat al dit geweld over onze hoofden heengaat vinden we het belangrijk duidelijk te maken dat we de mannen en de mannenmaatschappij niet meer steunen. Als we dat niet doen wordt er als vanzelfsprekend aangenomen dat we ze wel steunen. Het niet steunen van mannen in de mannenmaatschappij door vrouwen, wordt snel geïnterpreteerd als mannenhaat. We vinden dat we het nu maar eens moeten hebben over vrouwenhaat. Tenslotte houden vrouwen van mannen (ze moeten ook wel, wegens hun afhankelijkheid van mannen; als een vrouw laat merken dat ze dat niet doet roept dat heftige reacties op) en het is nog maar de vraag of mannen houden van vrouwen, die ze tenslotte altijd onderdrukt hebben.

Over vrouwenhaat praten we ondermeer n.a.v. het boek *'Woman hating'* van Andrea Dworkin.

Daarnaast willen we ook acties voeren. De eerste actie is een handtekeningenactie voor een Tsjechische dierenarts die door twee mannen verkracht werd, en die hen later kastreerde. Zij kreeg hiervoor zeven jaar gevangenisstraf. Sommigen van ons vonden kastreren een veel te drastische maatregel. Het dwingt je echter wel na te denken over hoe verschrikkelijk de gevolgen zijn voor al die vrouwen die verkracht worden. Zij worden hierdoor zeer sterk in hun doen en laten beperkt, door de angst dat het weer kan gebeuren, de weerzin in seksualiteit, enz. We zijn gewend alles wat mannen overkomt altijd veel ernstiger te nemen dan wat vrouwen overkomt.

De tekst van de handtekeningenactie staat hieronder. Wie met lijsten op pad wil om handtekeningen te verzamelen kan zich schriftelijk melden bij de geweldgroep, p.a. Vrouwenhuis, Nieuwe Herengracht 95, Amsterdam. Je kunt ook per briefkaart een adhesiehandtekening sturen.

HANDTEKENINGEN AKTIE VOOR ALENA

Voorjaar 1977 wordt de Tsjechiese Alena B., dierenarts, tijdens een lift, verkracht door twee mannen. Vervolgens nodigde zij de mannen uit voor een avondje bij haar thuis. Alena onthaalde hen daar op bier en aquavite met een slaapmiddel. Toen het tweetal sliep kastreerde ze hen zorgvuldig. Daarna belde ze een ambulance. De rechtbank veroordeelde Alena tot 7 jaar gevangenisstraf. Arbeidsters in Brno hebben een protestactie gehouden tegen dit vonnis. Vrouwen uit de Ned. feministiese beweging sluiten zich aan bij het protest van de vrouwen uit Brno, en gaan actie voeren onder het motto: 'verkracht geen vrouwen, want het zou een dierenarts kunnen zijn! '

Wij eisen:

1. dat het bestaan van specifiek tegen vrouwen gericht mannelijk geweld wordt erkend
2. dat dit geweld tegen vrouwen ophoudt
3. dat nog uitsluitend vrouwelijke politie-agenten het procesverbaal opmaken in verkrachtingsgevallen.

Wij vrezen dat als deze eisen niet ingewilligd worden, steeds meer vrouwen gedwongen worden het recht in eigen hand te nemen. En dat terwijl wij tegen het gebruik van geweld zijn.

Wij protesteren bij de Tsjechiese regering tegen de lange gevangenisstraf en eisen herziening van het vonnis.

Deze handtekeningen worden de Tsjechiese ambassade tijdens een demonstratieve tocht aangeboden. Fotocopieën van de handtekeningenlijsten gaan naar het Ministerie van Justitie.

ONDERWIJSGROEP

We leven in een mannen-maatschappij.

Mannen hebben het alleen tegen mannen, ze zijn er voor elkaar en met elkaar.

De maatschappij is een homoseksuele mannen-maatschappij.

Dit wordt duidelijk aan de hand van de theorieën.

Theorieën zijn zaken van de heren: homoseksuele uitingen maar zonder lichaamscontact.

De theorieën bestaan uit woorden. Moeilijke en duistere abstracte woorden die de uiteindelijke taal van de macht vormen.

KULTUUR / INSTITUTIES / TECHNIEK / DOEL / PROGRAMMA'S / DEFINITIES /
FUNKTIES / METHODEN / STRUKTUREN / KATEGORIEËN / WETENSCHAP /
ONDERWIJS / VOORUITGANG

De mannelijke macht die via de taal de wereld in bezit neemt.

De kommunikatieve orde die een orde van de beheersing is en van de dood.

Een machts-spreken.

Wij, de vrouwen, fungeren in dit hele bedrijf als handelswaar, als bezit of als ondersteuning van de mannelijke bezigheden met elkaar.

Wij komen in de taal, hun taal, niet voor; alleen als het gaat over de handelswaar, het bezit of de ondersteuning.

Verder zijn we onzichtbaar...onduidelijk.

Er wordt echter de schijn gewekt alsof we wel duidelijk aanwezig zouden zijn.

Daarvoor zorgt het onderwijs. Na de taal, die de macht veroverde, de beste uitvinding om de macht te handhaven.

Het onderwijs leert ons onszelf te gedragen volgens een beeld dat mannen van ons hebben (passief, afhankelijk, aantrekkelijk en verzorgend)

Een bestaand wezen maar zonder hoofd.

Een slapend wezen. Iets wat bestaat, een geprojecteerd beeld, maar verder onzichtbaar.

Want de *mensen* zijn mannen.

Ook dat leren we in het onderwijs. We leren dat wij in ieder geval geen mensen zijn.

We leren verder om de mensen, de mannen dus, in hun waarden te laten.

En zelfs om hun waarden als de enige waarden te beschouwen.

KENNIS IS MACHT... SEX IS PRESTATIE...ONDERWIJS IS NOODZAKELIJK...

We worden op deze wijze afgericht op een plaats in hun arbeidsproces. Een vastomlijnd beroep in hun maatschappij.

Zo leren we ook vrouwen met beroep meer waard te vinden dan vrouwen zonder beroep.

We leren sex gebruiken om een zo begeerlijk mogelijk object te worden op de huwelijksmarkt. We leren seksuele handelswaar te worden.

Daarvoor moeten we elkaar leren zien als rivalen en moeten we elkaar gaan wantrouwen.

Zo worden we op onnavolgbare wijze tegen elkaar uitgespeeld.

Er wordt ons voorgespiegeld dat hoe meer onderwijs we genieten, (alsof hier van genieten gesproken kan worden), hoe meer mogelijkheden er verder nog voor ons zijn. De bedoelde mogelijkheden blijken dan te bestaan uit het imiteren van mannen. Het betekent dat we nu daadwerkelijk leren hun waarden op elkaar toe te passen. Zoals: het wedijveren met gelijkgeschoolde vrouwen, het onderdrukken van mindergeschoolde vrouwen, Dit leren we door te denken en te handelen in systemen, het ontwikkelen van theorieën, abstrakt taalgebruik, beheersing van vergadertechnieken, het najagen van promoties. We worden zelfs met de illusie opgezaaid dat als we dit allemaal kunnen, we huns gelijken zullen zijn. Een absurde situatie. We leren ons dus te gedragen als gefrustreerde homoseksuele mannen. Homoseksuele mannen zonder penis. Echter altijd op zoek naar de eens verloren penis! Met deze vermoeiende en uitzichtloze bezigheid worden we de rest van ons geschoolde leven zoet gehouden. We worden erin getraind om in dit onderdrukkende en tragiese sprookje te geloven. Maar de mannen zijn pas tevreden als we elkaar dit sprookje opdringen, door dit verzinsel van moeder op dochter door te geven en te bevestigen. De mannen krijgen hierdoor meer tijd om zich op een nog subtielere manier met elkaar bezig te gaan houden. Zij ontwikkelen meer theorieën, nog meer vooruitgang, continuïteit, een eigen heldhaftige geschiedenis, ze breiden het socialisme uit, het marxisme, de wetenschap wordt verfijnd, de wereld wordt verpsychologiseerd. Er worden: nieuwe methodes / nieuwe functies / nieuwe doelen / nieuwe programma's / nieuwe instituties en nieuwe onderwijsvormen uitgedacht.

Door deze subtiele verfijning van de macht worden wij verder verblind, nog meer afhankelijk.

Het onderwijs blijkt hun beste vinding te zijn, de beste garantie om ons in de waan te laten dat we huns gelijken aan het worden zijn; om ons in de waan te laten dat er iets zou veranderen. Het onderwijs is hun beste garantie om ons te houden zoals we zijn: bestaand maar onzichtbaar.

BLAUWDRIJFGROEP

Ze zeggen dat feministen geen gevoel voor humor hebben, altijd maar klagen en kankeren, lachen is er niet meer bij.

Zelf vinden wij onze blauwdrijfgroep de meest optimistische, humoristische, creatieve, bemoedigende enz. groep die er is.

We houden ons nu eens niet bezig met déze wereld, in plaats daarvan bedenken we hoe onze ideale samenleving er nou eigenlijk uitziet.

Behalve leuk en stimulerend is het volgens ons ook nodig om je zo af en toe af te vragen waar je, als deel van de feministische beweging, naar streeft en je niet te verliezen in korte-termijn-doelen.

De geschiedenis heeft voorbeelden te over van tendenzen en maatregelen die op korte termijn een stap in de richting van meer vrijheid voor vrouwen liken te zijn, maar die op langere termijn juist een teruggang betekenden (de Seksuele Revolutie bijvoorbeeld).

Ook kunnen we, met een bepaald (eind)doel voor ogen, beter bekijken welke acties het waard zijn om er tijd en energie in te steken en welke niet, en kunnen we voor vrouwen gevaarlijke tendenzen hopelijk eerder onderkennen.

De afspraak binnen de groep is om eerst onze ideale wereld te bedenken en ons in dit stadium nog niet te bekommeren om de voor de hand liggende vragen of en hoe dit ooit te verwezenlijken is.

Dat komt later aan de orde.

Hoe ziet die wereld er uit, waarin we ons prettig voelen? Eén van ons had voor de eerste bijeenkomst (4 okt.) al wat ideeën op papier gezet en vanuit dit 'Utopia' zijn we verder gaan praten. Hierbij kwamen materiële zaken aan de orde als: hoe wonen we, de opvoeding van kinderen, hoe lang moet er dagelijks gewerkt worden, welke eigenschappen willen we ontwikkeld zien, wat zijn de waarden en normen in 'Utopia'.

Fundamentele vragen waar elke maatschappij zich voor gesteld ziet, zoals: hoe denken we dan over leven en dood, heeft iedereen recht op leven, geloven we in een harmoniemodel, zijn ook ter sprake gebracht.

Op het ogenblik buigen we ons over de ekonomie van Utopia, geen kapitalistische 'vrije' ekonomie en ook geen centraal van bovenaf geleide ekonomie, maar hoe dan wel?

We weten in ieder geval zeker dat we kasbloemen afschaffen, wel mimosa in januari, niet in september.